

ביד. וכשבאים אורחים, אני מתחנפת אליהם מהצד שיתנו לי שוקולד, כשהאמא שלי לא רואה."

עם פאמי, העוזרת של המשפחה, יש לציפי יחסים מיוחדים-ביניים. קשה לראות את ציפי אבל עובדה: העוזרת אינה אוהבת את העוזרת. כשאמא אביבה איננה בבית, מתגר הגת ציפי כמו ילדה טובה. היא יושבת בחדר שלה, משחקת בצעצועיה ומשתדלת שלא להיתקל בעוזרת. אך כרגע שאביבה נכנסת הביתה, תופסת ציפי ביטחון ומתרי נפלת בזעם על רגליה של העוזרת.

ואז אומרת לה הגברת נעמן, בשם

מספרת אמא אביבה, בגאווה אימהית אמיתית: "ציפי זה משהו! היא בהחלט לא כלבה רגילה. כשהיא הולכת איתנו לקונצרט, היא יושבת בשקט ומקשיבה. ואם היא הולכת איתנו לתיאטרון, אז על הקטעים המעניינים היא מסתכלת בעניין רב."

יחסים עוינים

עם העוזרת

אני תופרת לה את רוב הבגדים בעצמי, ובזמן התפירה אני מודדת

פרופסורה כלבית

אביבה נעמן מסורפת על הכלבה שלה, משוכי נעת שהיא היפה והחכמה ביותר בעולם. טוענת שציפי מכניסה לכיס הקטן שלה כל כלב, כולל הפודל של השכנים המחזר אחר ציפי ללא הרף. העניקה לציפי תעודת פרופסור, כדבר הפיתגוס: "סייג לחוכמה — נביחה."

יורק מספקת את כל הגדרוכה שלה, והיא משתתפת פעילה בכל חגיגות הר משפחה.

אם בחתונתם של עידית ודני לבשה ביגדי-כלה, הרי שכשנולד תינוקם, כסיר, סרגו גם לה וגם לכפיר בגד של תינוק עם פומפון, ושניהם הופיעו לטכס ברית-המילה לבושים באותו בגד. כשגדי, האח הגדול, קיבל את הדיפלומה שלו, כמהנדס ייצור, קיבלה גם ציפי דיפלומה.

ובכלל כמו שמעידה הגברת נעמן, כשר רואים את היחסים המופלאים בין הכלבה לילדה, שתמונתיה מעטרות את משרדו של זוג הפילוסופים, לבינס, לא נותר אלא לומר: "זר לא יבין זאת."

פשת למשהו אחר. פעם היתה ליצן, פעם כיפה אדומה, פעם קאובוי ואפילו היה לה אקדה, ואילו השנה התחפשה לאינדיאנית. מדי שבועיים עושים לה מניקיון, כדי לשמור על נקינות ומראהן של ציפי פורגיה הארוכות והמטופחות. היא עומדת בראש דאגות המישפחה האוהבת. יש לה רופא פרטי, ספרית פרטית ותופרת פרטית. חנות ידועה לביגדי-כלבים בניו

ליצן קטן נחמד

ציפי, מחופשת כליצן, נהנית בעליל מן ההמולה המתחוללת סביבה. היא לומדת להכיר את שפע תליבושותיה בעת שהן נתפרות עליידי התופרת, המתאימה אותן למידותיה הזעירות.

ילדתה האהובה ציפי: "פאמי, אני אלשין אלשונים לאמ'שלי שאת מתנהגת אתי לא יפה. כעת אני אתחבא מתחת למיטה, ואציין איצאוצים, ואחריכך אני אכתוב הכתובאים לאח שלי שבאמריקה שאת עושה לי צרות. את יודעת שהאח שלי כבר אוסף את כל הצמצ (שמש) באמריקה, כדי שאוכל לבוא ולשכב בצמצ. אמא שלי משתגעת אחרי השתגעות גדולה."

"בחתונה של האחיות שלי הגדולה, עי' דית, הלבישו גם לי בגדים של כלה, ואמא שלי נתנה הוראות שלא איכפת לה מן האורחים, לא איכפת לה משום דבר, בעיקר שקודם כל צריך לדאוג לי."

היחיד במשפחה שאינו משתגע במיוחד מציפי הוא החתן-היטיס, ד. אך גברת נעמן לוקחת על עצמה אחריות ואומרת בשפה של ציפי: "הוא סתם מקנא!"

חליפה בדיוק

כמו לתינוק

ציפי ימי חוגגת את הגיהפורים ככל ילדי ישראל. מדישנה היא מתחד

ואו היא יודעת שהבגדים הם שלה, ולא מרשה לאף אחד לגעת בהם. כל אחד מכיר את ציפי, היא מתלווה אלינו לשיבות-עבודה, לקונצרטים, לכל מקום.

"בכל שנה אנחנו חוגגים את יוסי-ההור לדת שלה. אני עורכת לה מסיבה, והיא מקבלת איגרות-כרכה ומתנות, מובן שאני אופה לה עוגה עם גרות, כמו ביום-הולדת של כל ילד נורמלי. יש לה רק בעייה אחת. ציפי בכלל לא אוכלת. אני מוכרחה להודות שזיהי הפעם הראשונה בחיים שלי, שאיכפת לי כשמישהו לא אוכל. אנחנו נותנים לה ויטמינים, בשביל ה' תיאבון. בבוקר היא אוכלת קוטג' עם שמנת. אני מאכילה אותה עם כפית, מספל-חרסינה מעוטר בשושנים, כי ספל רגיל היא לא אוהבת. לצהריים היא מקבלת עוף, ואם היא אוכלת אותו אני ממש מאושרת. כשהיא לא רוצה לאכול, או כשהיא לא אוהבת משהו, היא עושה לי טפ' ומסתלקת."

גברת נעמן מביטה באהבה בכלבה הר מיוחדת שלה, ואומרת בשמה, בלשון בני-אדם: "מספיק לאמא שלי שאני אוכלת ארוחה אחת ביום. בכלל, אני עושה הפגנות עם האוכל שלי, רוצה שיאכילו אותי

העוזרת

יחסים עוינים שוררים בין ציפי לבין העוזרת, פאמי, משמאל: ציפי בסלה המרופד פרווה כחולה, ועלייה הרבה צעצועים.